

bus car

ok

Llibres de l'autor

Diumenge, 7 de novembre de 2010

A A A

calendari

MAG 2010

DI	Dt	Dm	Dj	Dv	Ds	Dg
					<u>1</u>	<u>2</u>
<u>3</u>	<u>4</u>	<u>5</u>	<u>6</u>	<u>7</u>	<u>8</u>	<u>9</u>
<u>10</u>	<u>11</u>	<u>12</u>	<u>13</u>	<u>14</u>	<u>15</u>	<u>16</u>
<u>17</u>	<u>18</u>	<u>19</u>	<u>20</u>	<u>21</u>	<u>22</u>	<u>23</u>
<u>24</u>	<u>25</u>	<u>26</u>	<u>27</u>	<u>28</u>	<u>29</u>	<u>30</u>
<u>31</u>						

<<< Abril

Juny >>>

Dimecres, 5 de maig de 2010

Godó contra Laporta

El president Laporta va denunciar a can Basté l'atac furibund i de gos rabiós que ha rebut per part d'El Mundo Deportivo. Bé, no només ha estat un atac per part d'El Mundo Deportivo sinó de tot el Grupo Godó a l'unsid. El mateix Basté ha donat veu a tertulians que semblaven sicaris de Núñez intentant acabar amb la vida de Laporta. El tracte que l'entorn de La Vanguardia ha donat al president Laporta ha estat infame. L'han maltractat per ser catalanista, i independentista, com no podia ser d'altra manera tenint en compte la ideologia de la propietat d'aquest grup mediàtic i la del director de La Vanguardia i d'El Mundo Deportivo, petits Galinsogues camuflats.

I per cert, que surti Santi Nolla a dir que a El Mundo Deportivo no s'escriu al dictat de ningú, això sí que fa pixar de riure venint d'un director que li llepava el cul a Núñez a canvi d'aquelles promocions de tasses i calçotets amb l'escut del Barça. Es pot ser més indigne?

Si ara La Vanguardia li fa la campanya i la pilota a l'Artur Mas i a Convergència és perquè té l'aigua al coll i es vol assegurar que cobrarà tot el quel·li faci falta del proper govern de la Generalitat. Més enllà d'aquesta cojuntura, La Vanguardia és un tanc posat davant de cada esperança de llibertat de Catalunya. Amb Rac1 intenten dissimular, però fins i tot un bon patriota com en Basté ha hagut de passar, a l'hora de la veritat, per la humiliant circumstància d'haver de donar veu a personatges funestos que li han dit de tot al millor president de tots els temps que ha tingut el Barça. La Vanguardia és l'explicació de tots els defectes, de totes les limitacions de Catalunya. De per quin motiu som encara una regió d'Espanya, covarda i atracada. La Vanguardia és una cortesana de províncies que es vol fer passar per cosina de la reina però que a la Cort no la volen per la seva grolleria típicament rural i per una absoluta manca de glamour i de classe. Això és La Vanguardia. I això és el que representa per a Catalunya. Insultant el president Laporta tots aquests anys han explicat la seva categoria moral i la seva funció com a diari i com a grup mediàtic.

[Imprimir](#) · [Comentaris \(33\)](#)

Gol sud, segona Graderia

Tres punts al sarró. I pluja.

Els més joves diuen que gota, però els que ja tenim una edat hem patit. Des de l'empat, passant per la mitja part i fins que Bojan ho ha arreglat. I que no us equivoqui el resultat, que fora de l'eufòria dels darrers vint minuts, quan la pilota ha estat nostre, el partit ha estat lleig. Gos, que se sol dir. Amb dificultats per a aprofundir i per a

Senilia

Miquel Colomer

Radiografia de unas midterms

Jordi de la Torre Anglada

On-i-va

Otger Miralles

Puigcercós i la lluita contra l'extrema dreta

Ferran Caballero Puig

Ets el repòs

Joan Solà i Eduard Garcia

What you are supposed to do

Alicia Albert Fàbregas

La caritat ha de ser privada

Roger Cuscó Puigdemívol

Gràcies Santedat!

Manel Berga i Alegre

Des-horitzonts

Sergi Villanueva Mateu

generar espais, com esmorteïts.

La pluja hi ha fet força. Els drenatges han fet més del que se'ls demanava, però tot lliscava massa, i tensava la paciència, que no se'ls pot demanar a tots els seixanta mil valents espectadors que els agradi la pluja. Diuen que millor pluja que vent, per jugar a futbol, i fora de la incomoditat d'anar-se xopant, val a dir que és tot un espectacle el quadre dels colors dels paraigües i xubasqueros de la grada del davant, tamisats per la cortina d'aigua i els flaixos saltant aleatoris, que sembla que es repliquin en el seu espurneig. Però a descobert, deia, et vas xopant. Tu i la llibreta. I no goses treure-la massa i acabes només escrivint telegràficament: fallen les passades interiors / si, home, ara se'ns trencarà Piqué / Alves hauria de ser sinònim de persistència.

La Carlota, l'àngel armat del programa del Sostres a Barça tv, sabent-me a descobert pel nom de la meva columna i tement pel meu més que possible refredat, ha acudit en el meu rescat i m'ha dut a cobert al galliner de tribuna, on a més de la cavalcada remuntadora, grans gols de Bojan i de Pedro, cirereta del segon de Messi, he trobat un nou angle per a la pel·lícula: paraigües sortint alegres de l'estadi. Afluixava la pluja, com si només hagués estat aquí per jugar el partit i anar-se'n, i l'aire quedava net i clar, i al camp ja només brillaven els seients mullats, muts, alineació serena, com un exèrcit expectant.

Tres punts al sarró i els que venen darrera que vagin fent deures.

Joan Capdevila i Esteve

[Imprimir](#) · [Comentaris \(2\)](#)

Dimarts, 4 de maig de 2010

Terribas no fa la feina

La gran incompetència de Mònica Terribas, però, no és la porqueria de televisió que fa, aquesta programació infame i aquests informatius insultants sinó que no ha tingut ni la valentia ni la decència ni l'honor d'enfrontar-se a la plantilla desmesurada de la casa ni al càncer sociata que mana en aquell femer, començant per la Rosa Marqueta, aquest ésser que té tant en comú amb Anna Pagans, alcaldessa de Girona. El més gros de la Mònica no és la seva incompetència ni que es comporti com una minyona sociata, sinó que no fa la feina, que cobra un sou i no fa la feina. La feina de posar ordre a TV3, de regenerar l'estructura i el personal de la televisió nacional de Catalunya. Espero que aquesta sigui una de les primeres feienes que faci l'Artur Mas quan sigui president. Especialment en temps de crisi és una vergonya i un escarni que tants inútils cobrin per no fer res, que tant miserable s'endugui un sou a final de més en lloc de potenciar el talent jove i emergent que no sol tenir oportunitats sinó demostra que és socialista, comunista, homosexual o vegetarià. O fa conyeta, com aquests nois tan lamentables. Mònica Terribas és indigna d'ocupar el càrrec de directora de TV3: per minyona sociata, pel pèssim gust que ha demostrat que té, i perquè ha estat còmplice d'una colla infinita de ganduls i de paràsits mantenint-los als seus llocs de feina -feina és un dir, en llurs casos- en lloc d'assumir la seva responsabilitat i actuar en conseqüència. És una vergonya que es malbarati d'aquesta manera el diner públic. És una vergonya ara i era una vergonya fa un temps. Però ara ho és especialment, quan tanta gent no pot arribar a final de més. Han de rodar caps, a TV3, molts caparrons, centenars de capets. L'avantatge és que estan tan buits, que ningúno trobarà a faltar res.

Dilluns, 3 de maig de 2010

Un reportatge impresentable

TV3 va emetre ahir un vergonyós reportatge sobre el risc de deprimir-te treballant. Un reportatge sindicalista en el sentit més menyspreable de la paraula. Un reportatge que criminalitzava el treball i l'empresari, que criminalitzava la idea de treballar, i que ensenyava trucs per agafar la baixa i donava penoses argumentacions en favor de la total ganduleria. El reportatge el signava aquesta dona tan terrible que fa dir-se Montserrat Besses. Quin fàstic!

La moral d'aquest reportatge és precisament la que ens ha dut a la crisi. Viure la feina com un càstig és el que ens ha fet fracassar. La reclamació tan cínica dels drets i l'oblit absolut de tot deure. Va ser un reportatge brutal, que definia el tripartit. Desde el funcionari analfabet Montilla fins a la total incompetència de la tonteria d'Iniciativa.

TV3 és en mans d'una directora que, com s'ha vist i s'ha comentat llargament, sobretot en aquest blog, és capaç de fer tots els papers de l'auca per mantenir-se al càrrec. I és així que ha fet una televisió sindicalista i espanyola, sectària fins a uns extrems inimaginables, i amb un oci basat en la conyeta i en tractar els catalans com si tots fóssim retardats mentals. Per als informatius, Rosa Marqueta. "Habían pasado ya los nacionales".

El reportatge d'ahir va ser un insult als catalans emprenedors que jugant-se la pell cada dia, especialment en aquests temps de crisi, fan possible que pugui subsistir una televisió que com TV3 malbarata d'una manera escandalosa el diner públic, amb tots aquests càrrecs inútils com el que abans ocupava l'Albert Sáez i que ara ocupa el comissari Enric Marín; el reportatge d'ahir va ser un insult a l'esperit i a la moral que han fet gran i pròsper aquest país.

Criminalitzar els empresaris, presentar els empleats com si fossin víctimes, i voler fer creure que el treball és nociu i que provoca malalties és el cor de la bèstia de la socialdemocràcia que ha arruïnat Europa i el món civilitzat. El reportatge d'ahir va ser una vergonya. Però sobretot una llàstima, perquè amb mentalitats així la humanitat és molt lluny de salvar-se.

[Imprimir](#) · [Comentaris \(20\)](#)

Diumenge, 2 de maig de 2010

Gol sud, segona Graderia

Reprement singladura

El caire del partit era com per a començar tremolant: de poc que els en fem un en pocs minuts, de poc que els en regalem un a porta buida al ap de dos minuts, i vinga anades i vingudes, que és el que menys ens convé, per bé que quedi molt vistós. Retornats al 4-3-3 clàssic, sense més a destacar que Bojan estava en punta en el lloc d'lbra, i potser que Keita d'interior ho fa molt bonic. I Messi, és clar. Retrobat amb el gol, i amb el gol oportú, a passada en profunditat de Xavi, que avui se n'ha fet un tip de donar i repartir, l'ha transformat amb un control orientat precisísim i una canonada que amb la mica

que l'ha desviat el defensa s'ha tornat en imparable i ens ha retornat al camí del recte accés al campionat de lliga.

Que si, que el Mestalla és dels camps durs, que estava imbatut en tota la segona volta, que potser son una banda, però en tot cas una banda ben organitzada, però l'escull avui no eren els de la Vila Reial, amb tots els respectes (i més que respectes al meu homònim targarí, incombustible ell també), anit l'escull era demostrar orgull, fortalesa mental, que la terrabastada de l'eliminació de la Champions, fa poc més de 3 dies, no afecta a la mentalitat guanyadora i que mantenim els objectius: gana de Lliga, ara que la Champions ja és història.

El gol de Xavi, de falta directe, el de Bojan, de jugada individual pròpia de tot un veterà, sentenciaven el partit abans del xiulet de mitja part. On esperaven que ens entrebanquéssim, hem reblat el clau.

No podem demanar-ho tot, sortint d'on sortim, i amb aquest resultat no ha d'estranyar ningú que a la segona part estiguéssim una mica tèrbols i amb fatiga a les cames, i per això només l'hem empatat. Res que enterboleixi la fe en l'esforç d'aquests nanos, que passi el que passi ja han arrencat 90 punts d'aquesta lliga, i que cada dia assoleixen uns números que els fan més dignes de la nostra història, perquè l'estan escrivint amb la seva qualitat, la seva fortalesa i el seu compromís. Ser del Barça és el millor que hi ha.

Joan Capdevila i Esteve

[Imprimir](#) · [Comentaris \(1\)](#)

